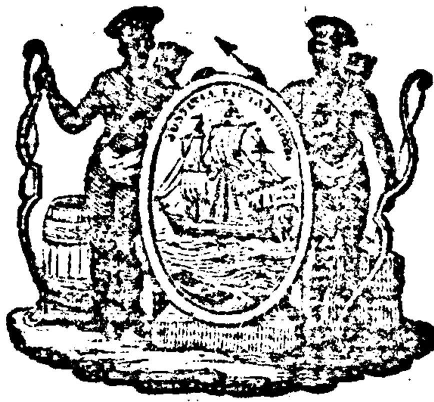
Nº. 80. Aº. 1840.

ZATURDAG, den 3den OCTOBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

MENGELWERK.

De begrafenisplegtigheden van Napoleon.

Op het tijdstip dat de overbrenging der stoffelijke overblijfselen van Napoleon aan de orde van den dag is, zal men niet zonder belangstelling de volgende bijzonderheden lezen, die voor achttien jaren door doctor Antomarchi aangaande de begrafenis des keizers zijn medegedeeld. (Wij vatten zijn verhaal op, onmiddellijk na het verslag van de ontleding.)

—

»Ik had deze treurige operatie volbragt. Ik maakte het hart en de maag los, en leide dezelve in eene zilveren vaas, met wijngeest gevuld. Ik vereenigde vervolgens de afgescheidene deelen en naaide die zamen; ik wiesch het ligchaam en maakte plaats voor den kamerdienaar, die het aankleedde, zoo als de keizer gewoon was bij zijn leven gekleed te zijn: eene onderbroek, eene wit casimiren broek, een wit vest, een witte doek onder eenen stropdas; het groot lint van het legioen van eer, de uniform van colonel van de jagers der garde gedecoreerd met de orden van het legioen van eer en de ijzeren kroon; lange ruiterlaarzen met kleine sporen; eindelijk eenen driekanten hoed. Aldus gekleed werd Napoleon kwartier vóór zessen uit deze zaal weggevoerd, waarin de menigte dadelijk doordrong. Het linnen, het laken, dat tot de ontleding van het lijk gediend had, alles werd weggenomen, verscheurd, rondgedeeld; het was met bloed geverwd, ieder wilde er een stuk van hebben.

»De kist, waarin de keizer moest gelegd worden, was aangekomen. Ik was verpligt er het hart en de maag in te leggen. Ik had mij gevleid, dat ik dezelve naar Europa zou kunnen overvoeren: maar al mijne pogingen waren vergeefsch: ik ondervond de smart, dat het mij geweigerd werd. Ik liet het eerste dezer organen in de vaas, waarin hetzelve het eerst was gebragt, en leide het tweede in eene cilindervormige van hetzelfde metaal, welke diende om er de spons van Napoleon in te bewaren. Ik vulde de eene, die, welke het hart bevatte met alcohol, ik sloot dezelve zoodanig, dat er niets vervliegen kon, ik soldeerde ze, en plaatste beiden in de hoeken van de doodkist. Men liet er Napoleon in neder; men plaatste hem in eene blikken kist, welke met eene soort van matras, en een oorkussen bekleed, en met wit satijn overtrokken was. Daar de hoed, bij gebrek aan ruimte niet op het hoofd van den overledene kon blijven, werd hij op zijne voeten gelegd, men plaatste er ook adelaars, een stuk van elke munt, die met zijne beeltenis gestempeld was, zijn couvert, zijn mes, een bord met zijne wapens, enz. in.

»Men sloot de kist, men soldeerde ze zorgvuldig, en plaatste ze in eene andere van Mahoniehout, die men in eene derde van lood gemaakt, en deze weder in eene vierde van mohoniehout zette, welke laatste werd verzegeld en met ijzeren schroeven gesloten. Men stelde de doodkist ten toon, op dezelfde plaats, waar zulks met het ligchaam geschied was, en men bedekte haar met den mantel, dien Napoleon in den slag van Marengo droeg. Arnott bleef zijne wacht, de abt Vignali zijne gebeden vervolgen, en de menigte, wier toevloed, van uur tot uur vermeerderde, kon om deze toebereidselen rondloopen.

»Wij waren overstelpt van droefheid, wij verwijderden ons, toen Hudson zich bij ons voegde. Altijd menschelijk, medelijdend en waarheidlievend betreurde hij het verlies dat wij geleden hadden, en verklaarde ons, dat het des te bedroevender was, daar zijn gouvenement beter gestemd werd. »Het had hem belast om den generaal Bonaparte te doen weten, dat het oogenblik naderde, waarop hem de vrijheid weder kon worden geschonken, en dat zijne Britsche Majesteit niet de laatste zou zijn, om in de opheffing zijner gevangenschap toe te stemmen. Hij is dood, alles is over, wij zullen hem morgen de laatste eer bewijzen. De troepen hebben bevel om den rouw aan te nemen, en bij het aanbreken van den dag in de wapenen te komen."

De troepen kwamen op het bepaalde uur, gevolgd van den gouverneur en den contre admiraal, en weldra bevonden zich alle burgerlijke en militaire autoriteiten te Longwood vereenigd. De dag was heerlijk, de bevolking vervulde de lanen, de muziek bezette de hoogten: nooit was er zulk een treurig, zulk een plegtig schouwspel te dezer plaatse vertoond. Het slaat half één, de grenadiers vatten de kist aan, heffen ze met moeite op, en echter gelukt het hun, door standvastigheid en kracht, om dezelve naar de groote laan van den tuin te brengen, waar hen de rouwkoets wacht. Zij plaatsen haar op den wagen, bedekken ze met een violetkleurig fluweelen laken en den mantel, dien Napoleon te Marengo droeg. Het Huis van den keizer is met rouw behangen. Het geleide rangschikt zich volgens het programma, dat door den gouverneur is opgemaakt en begint den optogt.

»Op omstreeks een vierde mijl voorbij Hutsgate gekomen, hield de rouwkoets stil, de troepen maakten halt en schaarden zich in slagorde langs den weg. De grenadiers namen toen de kist op hunne schouders en droegen ze aldus tot aan de begraafplaats langs den nieuwen weg, die expres over de zijden des bergs was aangelegd. Ieder stapt af, de dames komen uit de calèche, en het geleide vergezelt het ligchaam zonder eenige orde in acht te nemen. De graven Bertrand en Motholon, Marchand en de jonge Napoleon Bertrand dragen de vier hoeken van het laken. De kist wordt op den rand van het graf nedergezet, dat men met zwart behangen had. Men bemerkt in de nabijheid de kraan en de touwen, die moeten dienen om hem neder te laten. Alles vertoont een treurig gezigt, alles loopt zamen om de droefheid en de smart te vermeerderen, waarmede onze harten vervuld zijn. Onze neerslagtigheid is diep, maar inwendig en stil. Men ontdekt de kist. De abt Vignali verrigt de gewone gebeden en het ligchaam wordt in het graf nedergelaten, met de beenen naar het oosten en het hoofd naar het westen. De artillerie maakt dadelijk drie achtereenvolgende salvo's ieder van vijftien schoten. Het admiraalschip lost gedurende den togt van minuut tot minuut 25 kanonschoten. Een zeer groote steen, die aan den opbouw van het nieuwe huis des keizers zou zijn gebruikt geworden, is bestemd om zijn graf te sluiten.

»De godsdienst-plegtigheden zijn geëindigd, men heft hem op, door middel van eenen ring, waarmede hij voorzien is, en men plaatst hem boven de kist, welke hij echter niet aanraakt. Hij rust aan beide zijden op eenen stevigen steenen muur. Toen hij geplaatst is maakt men hem vast, neemt den ring weg en vult de plaats, die hij besloeg; men bedekt het metselwerk met eene laag cement.

»Terwijl men dit werk afmaakte, wierp de menigte zich op de wilgen, welke de tegenwoordigheid van Napoleon reeds tot een voorwerp van vereering had gemaakt. Ieder wilde takken of bladeren van deze boomen hebben, welke het graf van dien grooten man zouden beschaduwen, en dezelve als een kostbaar aandenken aan dit indrukwekkend tooneel van droefheid en smart bewaren. Hudson en de admiraal, wie deze geestdrift kwetst, zoeken het tegen te gaan; zij worden toornig, dreigen. De aanvallers haasten zich des te meer, en de wilgen worden, zoo hoog de hand kan reiken, van tak en blad beroofd. Hudson was bleek van toorn; maar de schuldigen waren talrijk, van alle klassen, hij kon niet gestreng te werk gaan. Hij wreekte er zich over, door den toegang tot het graf te verbieden, hetwelk hij met een staketsel deed omringen en waarbij hij twee schildwachten en eenen post van twaalf man met een officier plaatste. Deze post zeide hij moest er *voortdurend* behouden worden.

»Het graf van den keizer is op omstreeks een uur afstand van Longwood. Het is vierhoekig, van boven wijder dan van beneden, deszelfs diepte is omtrent twaalf voet. De kist is op twee sterke stukken hout geplaatst, en van alle kanten afgescheiden (geïsoleerd). Wij konden dezelve met geenen grafsteen noch met een zedig opschrift versieren. De gouverneur verzette er zich tegen, alsof een steen, een opschrift der wereld meer zouden hebben kunnen verkondigen dan zij reeds wist."

—

De vreemde Gast.

Eene ware Anecdote.

In een der voornaamste logementen van *Frankfort* aan den *Main* had zich, op zekeren avond, naar gewoonte, een gezelschap beschaafde en vrolijke lieden vereenigd. Het gesprek was zeer levendig, en won later nog meer in belangrijkheid, toen een welgekleede vreemdeling, dien men te voren in dit huis niet had aangetroffen, zich mede aan de open tafel plaatste, spoedig deelnam aan de lievelingsonderwerpen, over welke gekout werd en, wanneer de gasten langzamerhand uitgeput waren, den ingesluimerden mededeelingsgeest door eene menigte anecdoten, geestige kluchten en aanlokkelijke nieuwigheden, gekruid door de behagelijkste voordragt, weder opwekte. Ieder was opgetogen over het wegslepende verhaaltalent van den vreemdeling. Ieder was er op uit, om hem hierover zijn genoegen te betuigen; en het ontbrak niet aan de welmeenendste verzoeken, om hem uit te noodigen van, ware het mogelijk, dit avondgezelschap meermalen met zijne tegenwoordigheid te vereeren. Slechts een der gasten — men noemde hem den Heer F. en hij behoorde eerst sinds eenige weken tot den kring — sloeg bijna geen acht op den allen zoo welvalligen vreemdeling, keerde hem, zonder dat deze het scheen te bemerken, soms onbeleefd den rug; toe, ja zag hem, wanneer hij meende, dat hij van hem niet gezien werd, met zeer verachtelijke en wrevelige blikken aan. Na

eene wijle toevens beloofde de vreemde, vereerd met de schier eenstemmige en hartelijke uitnoodiging, den volgenden avond terug te zullen komen. Het gezelschap bleef nog eenigen tijd bijeen; en naauwelijks had de vreemdeling de eetzaal verlaten, of de Heer F., die zulk een zigtbaar misnoegen over de opname van dat lid had aan den dag gelegd, haastte zich, de lofuitingen, welke alreeds ter gunste des vreemdelings werden aangeheven, te doen bedaren.

»Mijne heeren!" zeide hij, » eer gij, door eenen, ja, aardigen gezelschapstoon om den tuin geleid, u in lofuitingen over dien onbekende uitputten gaat, zoude het toch, mijns bedunkens, niet kwaad zijn, eerst eens te onderzoeken, wat men dan toch wel van dien man te houden hebbe?"

»Wat raakt ons dat?" riepen eenige gasten. » Hij is een alleraardigst man in gezelschap; en wat behoeft men verdere aanbeveling voor eene open *Table d'Hôte?*"

»Gij mogt, dunkt mij, toch wel tot andere gedachten komen," ging de ontevreden Heer F. voort.

»Wel nu, hij zal toch wel de duivel niet zijn?"

»Dat niet. Wel kan ik u zeggen, dat gij daar zoo even de eer hadt, u door den scherpregter van *Mainz* te laten onderhouden."

Een kreet van verbazing ging uit den mond van het gansche gezelschap op.

»Wel verduiveld!" zeide een dik Heer. » dat is mij toch een weinigje te kras! en al ware hij het middelpunt van allen goeden gezelschapstoon, zoo wil ik toch niet langer in zijn gezelschap wezen."

»En ik niet — en ik niet!" riepen toestemmend de meeste gasten.

»Het is onbeschaamd van zulk een mensch, om zich in een fatsoenlijk gezelschap in te dringen — philosofeerde de Heer F. Hij mag een eerlijk man zijn, maar hij moest toch zijn' stand in aanmerking nemen, en geene lieden verschalken, zoodat ze hem, door onbekendheid met zijn beroep, welgevallig in hunnen kring opnemen."

De uitslag was, dat het gansche gezelschap den Heere F. opregtelijk dank betuigde, van door deze inlichting hunne aanstaande nadere zamenkomst met dezen vreemdeling voorgekomen te hebben; en het gevolg, dat de binnengeroepen kastelein de noodige aanwijzing ontving, om den vreemdeling, in geval hij den volgenden avond mogt wederkomen, des noods met opgave der reden, volstrekt den toegang tot de eetzaal te weigeren."

De ontutste waard beloofde het met de plegtigste verzekeringen, en bekwam werkelijk den volgenden avond de gelegenheid, om zijne belofte na te komen, want de vreemde kwam juist op den tijd van de avond-*Table d'Hôte* te huis. Gelukkig schoof hem de op zijne komst loerende waard nog op zijde, eer hij den voet over den dorpel van de eetzaal gezet had, en met eene mengeling van kasteleins onderdanigheid en brutaliteit verklaarde hij aan den vreemdeling, dat hij, naar den eenstemmigen wil van het gezelschap, hem voortaan niet meer aan de *Table d'Hôte* mogt toelaten, daar, na zijn vertrek op gisteren avond, zijn ambt van scherpregter was bekend geworden.

De vreemdeling scheen in het eerst een weinig bedremmeld, doch herstelde zich spoedig, en meende, dat eene open tafel niet, even als een tournooispel, aan ridderlijke formaliteiten onderhevig was, waar alleen bevoegde Ridders mogten worden toegelaten: doch het deed hem leed, buiten zijn toedoen, het gezelschap in schrik en verlegenheid gebragt te hebben. »Ik beloof," eindigde hij, » voortaan het gezelschap niet meer door mijne tegenwoordigheid te verontrusten; alleen, ik kan dit huis niet verlaten, vóór en aleer ik persoonlijk de gasten verschooning gevraagd en dezelve ontvangen heb."

De waard maakte, wel is waar, eenige zwarigheden; doch bij nadere overweging kwam hem dat verzoek toch te billijk en te bescheiden voor, dan dat hij hetzelve niet zoude pogen in te willigen. Hij vroeg de toestemming aan de reeds zich in de zaal bevindende leden, en elk geloofde, ofschoon de Heer F. er hevig tegen stemde, den vreemdeling, of liever zichzelven, deze voldoening schuldig te zijn.

Van den waard begeleid, trad de vreemdeling in de zaal. Zijn inkomen baarde eenige verlegenheid; hij echter groette zeer beleefd. » Ik kom," zeide hij, » alleen met het oogmerk, om het geëerde gezelschap opregtelijk verschooning te vragen. Toen ik mij gisteren hier in dezen kring mengde, geschiedde zulks volstrekt niet met eenig boos opzet of uit gebrek aan achting; maar uwe wijze van zien over de waarde en de strekking van het gezellig verkeer strookte zeer met de mijne, en ik poogde dus van mijne zijde ook iets toe te brengen tot veraangenaming van den kring, die mij zoo heuschelijk wilde aanhooren. Het zal niet weder gebeuren; en hiermede, mijne Heeren, uw ootmoedige dienaar!"

Hij keerde zich om, om heen te gaan, doch bleef, alsof hem nog iets te binnen schoot, aan de deur staan.

»Een woord nog zij mij vergund. Er ligt mij aan gelegen, te weten, *wie* van het gezelschap mij en mijnen stand herkend en ontdekt heeft."

Algemeen stilzwijgen. De Heer F. zat met een verschrikt gelaat op zijn bord te kijken.

»Gij zwijgt, mijne Heeren!" voer de vreemdeling voort. » Goed, dan zal ik het u zeggen. Van het gansche gezelschap kan niemand mij gekend of verraden hebben, dan gindsche Mijnheer F., en deze Heer heeft allezins reden, zich mijner te herinneren, want het is slechts vier weken geleden, dat ik te *Mainz* de eer had, dien knaap te doen brandmerken."

Allen vlogen vol verontwaardiging van hunne zitplaatsen op. De Heer F. zonk, als verpletterd, weêr in zijnen stoel neder.

De vreemdeling bleef zeer bedaard staan. » Ik kon het geëerde gezelschap zeer gemakkelijk de nadere bewijzen leveren," voegde hij de aanwezigen toe; » maar de geheele houding van den Heer F. in dit oogenblik zal wel de beste getuigenis zijn voor de waarheid van het door mij aangevoerde. Het zij mij dus alleen nog vergund te vragen: wat voor u, mijne Heeren, bedenkelijker is — het gezelschap van den scherpregter, of dat des gebrandmerkten?"

De Heer F. liet het gezelschap geen tijd, zich deswege te verklaren. Als van den donder getroffen, sprong hij van zijnen stoel op, en ijlde de zaal uit. De dikke Heer, die gisteren het voorstel tot uitwerping van den vreemdeling gedaan had, wierp hem zijnen achtergebleven hoed na, gelijktijdig den vreemde een' stoel aanbiedende, en hem, uit naam van het gezelschap, verzoekende hun gast te willen zijn. Hij maakte eenige verontschuldiging; doch, daar de leden er op bleven aandringen, nam hij de uitnoodiging aan, en weldra bragt zijne vrolijke luim den opgeruimden toon weder in het gezelschap, hetwelk later, zoo dikwerf hij zich in hetzelve bevond, hem met de meeste welwillendheid en belangstelling bejegende.

Gaarkeukens te *Parijs*, waar voor vijf *Fransche sous* gegeten wordt.

Midden op de markt *des Innocens*, aan den voet der fontein, achter eene driedubbele rij van kramen, en onder eene menigte andere ooft-, groenten en allerlei eetwaarverkoopers, hebben zich in de open lucht zes keukens gevestigd, van welke iedere onder het bestuur eener *dame de la halle* staat, welke door haren man of hare kinderen geholpen wordt. Eene tafel, met eenen berg van op elkander gestapelde borden van grof aardewerk bezet, eene mand vol houten lepels en ijzeren vorken, drie of vier banken, ontzaggelijke steeds kokende ketels, korven vol brood, maken de meubels en het materieel dezer gaarkeukens uit. Ketels en schotels zijn goed vertind, en alles is inderdaad uitstekend zindelijk. Vijf soorten van geregten staan ter beschikking van den gast, — wittebroods-, kool- en aardappelsoep, een mengelmoes van vleesch en groente, snijboonen en salade. Alles is goed en zuiver toebereid, en elke portie kost een' Franschen stuiver. Echter moet men in aanmerking nemen, dat de hoeveelheid in verhouding staat tot den prijs. Het volledige maal bestaat uit de genoemde vijf portiën te zamen. Evenwel kan men sommige derzelven doen verdubbelen en andere weglaten. Niettegenstaande het ongemeen geringe van den eetprijs, winnen de ondernemers op de spijs, die zij leveren, (behalve alleen op het brood) en betalen daarenboven hunne plaats op de markt. Het middagmaal, zelfs het volledige, duurt slechts vijf minuten. Sommigen der gasten staan; anderen zitten. De onophoudelijk door nieuw aankomenden weder aangevulde groepen bestaan uit zes, twaalf, zelfs twintig personen van beiderlei kunne en van alle jaren, doch meestal mans en grijsaards. Op de markt *des Innocens* zijn, gelijk wij zeiden, zes zulke gaarkeukens, en op andere plaatsen van *Parijs*, naar men zegt, nog tweemaal zoo veel. Dooreen gerekend bedraagt het getal der dischgenooten bij de eersten dagelijks omgeveer duizend personen.

Publicke Veilingen.

Ten huize van den Vendumeester
S. F. FLU.
Donderdag, 1 October 1840,
Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Wagewegstraat*, Lg. W. B. No. 116; aankomende den Boedel wijlen G. TELTING. — *f* 6010. *Opgehouden.*

ADVERTENTIËN.

De Administrateur van Financien, zal op VRIJDAG den 16 October aanstaande, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, des morgens ten *negen* ure, doen verkoopen:

Eene partij *INLANDSCHE BALKEN*; als: BOLLETRIE, GROENHART, MANBARKLAK, PETO enz., ter lengte van 20 á 50 voeten en ter dikte van 7 á 11 duimen Rijnlandsche maat, liggende aan de *Waterkant* bij het *Gouvernements Plein*; volgens de lijst, welke daarvan bij voornoemde Vendumeester, en ten Kantore der Finantiele Administratie voor de gegadigden ter inzage ligt.

Paramaribo, den 29 September 1840.
De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

Te Huur of Te Koop:

(33868) Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Watermolenstraat*, La. A. N°. 217, laatst bewoond door den Heer F. F. J. BOTHE; te bevragen bij
De Wed. M. S. SAMSON.

VERSCHE AJUIN,

tegen *civiele prijs*, à Contant; te bekomen bij (33869)
De Wed. J. VAN PRAAG.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 26sten September, de Nd. Am. Brik *Adriatie*, Kapt. W. E. Herrick, van Gloucester; hebbende 31 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 30sten September, het Schip *Suriname*, Kapt. R. van der Meij, naar Amsterdam; lading: 379 vaten Suiker, 6 balen vuile Katoen, 510 ℔ oud Koper en 2931 ℔ Lood.

Den 1sten dezer, het Schip *Harmonie*, Kapt. J. Addicks, naar Copponame, in Ballast.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.